

İSPANYA, PORTEKİZ VE YUNANİSTAN

FUAT AKYÜREK

İspanya, Portekiz ve Yunanistan'ın isimleri 1970'li yıllarda farklı bir tartışmanın konusu olarak, ama yine birlikte gündeme gelirdi. Tartışmanın konusu bu ülkelerdeki faşist diktatörlüklerin demokratik bir devrim olmadan yıkılıp yıkılmayacağı idi. Siyasi hareketler kendi platformlarına göre bunun mümkün olup olmayacağını tartışıyorlar, bu tartışma Türkiye'nin nasıl bir yol izleyeceği sorununa da ışık tutardı. Sonunda bu ülkelerde hareket kendi seyrini izledi ve faşist diktatörlükler gerek içeride verilen demokratik mücadelelerle, gerekse de uluslararası konjonktürün etkisi ile yıkıldılar. Bugün bu ülkelerin adları yine bir arada anılıyor, ama bu kez neden oldukça farklı. Bu ülkeler 2008'deki krizin etkilerini derin bir biçimde hisseden ülkeler oldu. AB'nin Almanya, Fransa gibi ekonomik bakımdan güçlü ülkeleri ekonomik krizin tüm faturasını bu ülke halklarının ve diğer emekçi halkların sırtına yıkmak için büyük bir baskı yaptılar ve halen de yapıyorlar. Yunanistan'dan istenilenlerin ardı arkası gelmiyor. Eğer AB'nin isteklerine boyun eğilmezse bu ülkenin iflasa sürükleneceği söyleniyor, ülke iflasla tehdit ediliyor. Yunan işçi ve emekçileri bu dayatmalara, yeni açılan "ekonomik paketlere" karşı genel grev ve diğer mücadele yollarına baş vuruyorlar. İspanya ve Portekiz'de de durum farklı değil. İspanyol bankalarının "yeniden yapılanması" için 50 milyar dolara ihtiyaç olduğu sık sık dile getiriliyor. Kesinti paketleri, ücretlerin düşürülmesi, yeni zam ve vergilerin koyulması gündemde. İspanyol ve Portekizli işçi emekçiler büyük sermayenin bu saldırısına karşı mücadele yolunu tuttular ve sonuna kadar da mücadele etme konusunda kararlılar. Açıkçası geçmişte, Franko, Salazar, Yunan cuntasının çeşitli generalleri tarafından diktatörlük altına alınan bu halklar, bugün de büyük sermayenin ekonomik ve siyasi diktatörlüğüne karşı mücadele ediyorlar. Geçmişte uluslararası büyük sermayenin bu diktatörlüklere desteği bazen açık, çoğu zaman üstü kapalı bir biçimde gerçekleşmişti. Bu ülkelerin emekçilerine karşı faşist ve askeri diktatörlükler desteklenmiş, halkların mücadelesi dizginlenmeye çalışılmıştı. Bugün ise her şey açıktan cereyan ediyor. AB'nin büyük ülkelerinin istekleri AB kurumları ve bürokratları tarafın bu ülkelere dikte ediliyor, İtalya ve Yunanistan'da olduğu gibi seçim ve demokrasi ilkesi bir yana atılarak "teknokrat hükümetler" atanıyor. İşçi ve emekçileri ise hep aynı kader bekliyor. Bu kader daha fazla sömürü, daha fazla yoksulluk, kazanılmış bazı hakları budanmasıdır.

Bu ülkelerin ve diğer ülkelerin işçi ve emekçileri kendilerine dayatılan daha fazla yoksulluk ve sömürü koşullarını mücadeleleri ile reddetme yolunu tuttular. Gelişmeler gösteriyor ki, bu mücadeleler daha da yaygınlaşacak ve güçlenecek. Kendilerine "iflas" tehdidi savuran büyük sermayeye karşı bu halkların, "evet iflas ettik, size tek kuruş ödemeyeceğiz, bugüne kadar size ödediklerimiz bizden bugün istediklerinizi kat kat karşılıyor" diyecekleri bir döneme doğru gidiliyor. Kısacası kapitalizm kendi kalelerinde krizden krize yuvarlanıyor ve bu kriz şimdilik krizin kıyısında duran bazı büyük ülkeleri de tehdit ediyor.

Buna karşın uluslararası işçi sınıfının ve emekçi halkların mücadelesi ise büyüyor ve gelişiyor. Daha dün Hindistan'da 50 milyon emekçi genel greve katıldı. Hindistan'ın uluslararası büyük sermayenin yağmasına açılmasına karşı mücadeleye atılan emekçiler, bu durumun kendileri açısından daha fazla soygun ve talan anlamına geleceğini çok iyi biliyorlar. Arap halklarının uyanışı ise devam ediyor. Bütün bu belirtiler ve gelişmeler gösteriyor ki, uluslararası işçi sınıfının ve emekçi halkların mücadelesinde yeni bir dönem açılıyor. Halkların bu mücadeleden zaferle çıkabilmeleri ise kararlılıklarına, örgütlülüklerine ve bilinçlerine bağlıdır. Halkların büyük tecrübeler biriktirdikleri, büyük alt üst oluşlara şahit oldukları ise bir başka gerçektir. Kuşkusuz er ya da geç halklar kazanacaktır.

Ekim / 2012